

UZASADNIENIE

H. A. został oskarżony o to, że w dniu 21 września 2015 r. w P. woj. (...), prowadząc rower po drodze publicznej nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łęczycy w sprawie sygnatura akt IIK 282/10 zakazu prowadzenia rowerów, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat, po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Łęczycy z dnia 4 marca 2016 roku, oskarżonego H. A. w ramach zarzuconego mu czynu uznano za winnego tego, że w dniu 21 września 2015 r. w P. woj. (...), prowadząc rower po drodze publicznej nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęczycy w sprawie sygnatura akt II K 85/09 zakazu prowadzenia rowerów po drogach publicznych na okres 7 lat oraz orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęczycy sygn. akt IIK 503/08 zakazu prowadzenia rowerów po drogach publicznych i strefach zamieszkania na okres 10 lat, przy czym powyższego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne odbytej w okresie od 16 września 2010r. do 16 lipca 2012r. z wyroku łącznego sygn. akt II K 282/10, czym wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej podstawie skazano go, a na podstawie art. 244 k.k. wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. W przedmiocie kosztów sądowych rozstrzygnięto zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia i przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku na podstawie art. 444 k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości i wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego – art. 30 lub art. 1 § 2 kodeksu karnego przez ich niestosowanie.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, albo uchylenie wyroku i umorzenie postępowania albo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łęczycy w innym składzie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna.

Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień, a kwestionowane rozstrzygnięcie, uznające oskarżonego za winnego dokonania występku przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem, należy uznać za merytorycznie trafne.

Sąd rejonowy w sposób kompletny zebrał materiał dowodowy, rozważył go, a stanowisko swoje należycie uzasadnił. Dokonana ocena dowodów poprzedzona została ujawnieniem na rozprawie w całości okoliczności mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia i poczyniona z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Jest oceną swobodną i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Sąd rejonowy przeprowadził analizę zgromadzonych dowodów, odnosząc się do okoliczności mogących stanowić podstawę ustaleń faktycznych, wskazał na przyczyny dokonanej oceny zaś wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Wbrew twierdzeniu skarżącego H. A. decydując się na kierowanie rowerem po drodze publicznej, był świadomy, że obowiązujący go zakaz określonego zachowania orzeczony został w związku z prowadzeniem roweru w stanie nietrzeźwości i miał na celu zapewnienie bezpieczeństwa w komunikacji. Okoliczności tą wyraźnie wskazał w wyjaśnieniach złożonych w dochodzeniu, w których stwierdził, że według jego pamięci orzeczony zakaz obowiązuje do 2018 r. Na rozprawie wyjaśnił, iż „sądził że zakaz się już skończył”. Niemniej po ujawnieniu jego wyjaśnień z

postępowania przygotowawczego ich treści nie zaprzeczył. Słusznie zatem sąd rejonowy oparł się na treści wyjaśnień z dochodzenia, bowiem precyzji owej wypowiedzi oskarżonego nie można uznać za przypadkową.

W tych warunkach nie może być mowy o działaniu oskarżonego w przeświadczeniu, że orzeczony wobec niego zakaz nie obowiązywał w chwili kiedy zdecydował się na jazdę rowerem po drodze publicznej.

Sąd Rejonowy trafnie dostrzegł, że oskarżony, po raz kolejny sprzeniewierzając się prawu, wyraził lekceważenie nie tylko dla powagi wcześniej zapadłego wobec niego orzeczenia sądowego

Zmiana stanu prawnego wprowadzona ustawą z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013 r., poz. 1247), nie znosi karalności czynu oskarżonego.

Wskazany przepis art. 50 ust. 1 ustawy reguluje omawiane zagadnienie (w zakresie wskazywanym przez obrońcę) w sposób kompletny i wolny od wątpliwości interpretacyjnych.

K. na określonych tamże zasadach podlega kara pozbawienia wolności „podlegająca wykonaniu”. W oczywisty sposób znosi to także możliwość zastosowania instytucji wynikającej z art. 4 § 4 kk. Tylko wtedy skazanie uważa się za niebyłe, gdy następuje zupełna depenalizacja czynu, a nie tylko częściowa (w przepisie bowiem użyto sformułowania "czyn objęty wyrokiem nie jest już zabroniony pod groźbą kary", a wykroczenie jest zabronionym czynem). Pogląd ten wyrażony został także przez SN w post. z 24.8.1999 r. (II KKN 150/99, Prok. i Pr. - orz. 2000, Nr 2, poz. 1), w którym stwierdzono, że ustawa w art. 4 § 4 odnosi się do wypadków tzw. pełnej depenalizacji, kiedy czyn objęty wyrokiem, nie jest już zabroniony pod groźbą kary. Oznacza to, że przepis ten nie ma zastosowania do wypadków, w których nastąpiło przekwalifikowanie przestępstwa do kategorii wykroczeń. W takich przypadkach może nastąpić modyfikacja penalizacji - jednak nie następuje zatarcie skazania z mocy prawa.

Redakcja art. 50 ust.3 ustawy nie daje także żadnych podstaw do wnioskowania jakoby zamysłem ustawodawcy było wyeliminowanie przestępczego charakteru czynów jakiego dopuścił się oskarżony w przypadku będącym przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie. Jednoznaczne brzmienie powołanego przepisu nie pozostawia wątpliwości co do obowiązywania uprzednio orzeczonych środków karnych.

Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności, pomimo swojego bezwzględного charakteru, nie przekracza stopnia winy oskarżonego, należyte uwzględnić stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i zapewni realizację celów zapobiegawczych i wychowawczych, które mają zostać osiągnięte w stosunku do oskarżonego.

Mając na względzie powyższe, brak jest przesłanek do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego i dlatego na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. należało utrzymać w mocy zaskarżony wyrok.

Zasądzono koszty obrony z urzędu i z uwagi na sytuację materialną oskarżonego zwolniono go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.